

Arrest

nr. 41 246 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Viti en bent u Kosovaars staatsburger. Op 2 februari 1994 trad u in het huwelijk met Fadil Ademi. Samen kregen jullie vier kinderen.

Na jullie huwelijk trok u in bij uw schoonouders. Een achttal jaar geleden zou uw schoonvader aangevallen en geslagen geweest zijn door drie gemaskerde mannen. Sindsdien is hij psychisch ziek. Hij werd heel jaloers en agressief. Af en toe verblijft hij in een psychiatrisch ziekenhuis. De laatste jaren beledigde en sloeg hij u. Ook zijn echtgenote bleef niet gespaard van zijn gedrag.

Ongeveer iets meer dan een jaar geleden sloot uw schoonvader uw dochter buiten en verkrachtte u. Na de thuiskomst van uw echtgenoot vertelde u hem wat gebeurd was en zei u hem dat u niet meer in het huis van uw schoonouders kon blijven. Uw echtgenoot steunde u.

U trok met uw vier kinderen in bij uw ouders. Vanaf dit moment ging u in behandeling bij een psychiater. Ook uw dochter had een trauma opgelopen maar omwille van financiële redenen kon zij niet behandeld worden.

Op een gegeven ogenblik kwam uw schoonvader naar uw ouderlijke woning. Toen uw echtgenoot zag dat zijn vader verdwenen was, zette hij direct de achtervolging in en kwam hem ophalen.

Uit schrik voor uw schoonvader en omdat uw ouders het financieel niet gemakkelijk hadden en zij moeilijk voor de hele familie konden instaan, werd er besloten dat u, samen met uw twee jongste kinderen, het land zou verlaten.

U verliet Kosovo samen met uw twee minderjarige kinderen, Jetmir en Daorsa, op 5 september 2009. Op 8 september 2009 kwam u in België aan, waar u dezelfde dag nog asiel hebt aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, d.d. 12.12.2008, uw geboorteakte en de geboorteakte van uw echtgenoot, de geboorteaktes van uw vier kinderen, uw huwelijksakte, twee psychiatrische attesten van de psychiatrische afdeling van het regionale ziekenhuis te Gjilan, waar uw schoonvader heeft verbleven en waarin vermeld wordt dat uw schoonvader lijdt aan een paranoïde psychose en een psychiatrisch attest van dr. Fahri Drevinja uit Prishtinë, d.d. 10.07.2009, volgens welke u behandeld werd met medicatie en therapie omwille van psychische problemen ten gevolge van het gedrag van uw schoonvader.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat u uitsluitend motieven van intrafamiliale en privaatrechtelijke (gemeenrechtelijke) aard aanhaalde als redenen om in België asiel aan te vragen. Dergelijke motieven ressorteren niet zonder meer onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u Kosovo hebt verlaten omdat uw schoonvader u sloeg en beledigde. Bovendien heeft hij u verkracht.

Uit uw gehoor voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u in Kosovo uitsluitend problemen had met uw schoonvader en dat bovendien uw andere familieleden in Kosovo, met name uw echtgenoot, uw ouders en uw broers volledig aan uw zijde stonden en u zelfs verdedigden tegen uw schoonvader (gehoor CGVS pp. 10-12).

Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de lokale of hogere autoriteiten in Kosovo.

Zo hebt u niet éénmaal melding gemaakt van uw problemen bij de lokale politie of de internationale autoriteiten in Kosovo (gehoor CGVS p. 11). U heeft ook nooit enige hulp gezocht bij een NGO (niet-gouvernementele organisatie) of een vrouwenorganisatie in Kosovo.

Uw loutere verklaring dat uw schoonvader u bedreigde dat hij u zou vermoorden indien u klacht zou indienen (gehoor CGVS p. 11), is niet afdoende ter verantwoording van uw nalatigheid. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte worden gebracht van de feiten.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat er een speciale politie-eenheid is opgericht in Kosovo, de Domestic Violence Unit, die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten i.v.m. geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke eenheid aanwezig zijn die 24u op 24u dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Deze eenheid bestaat normaal gezien uit een man en een vrouw en in ieder geval kan er steeds om een vrouwelijke agent gevraagd worden. Verder zijn er in Kosovo eveneens opvanghuizen voor mishandelde vrouwen en zijn er verschillende niet-gouvernementele organisaties, die zich richten op het welzijn van de vrouw, actief.

Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met uw schoonvader te ontsnappen.

Toen u gevraagd werd waarom u zich niet met uw gezin elders in Kosovo zou kunnen vestigen, verklaarde u dat u dit niet kon omdat u schrik had van uw schoonvader en tevens omwille van financiële redenen. U verklaarde dat uw schoonvader overal in Kosovo bij jullie zou kunnen komen omdat hij, als hij beter was, overal naartoe kon gaan (gehoor CGVS p. 12).

Dit argument kan niet weerhouden worden, aangezien uw vrees dienaangaande hypothetisch is en niet wordt ondersteund door concrete elementen. Verder haalde u aan dat u evenmin bij uw ouders kon blijven, noch met uw gezin apart kon gaan wonen, omwille van financiële redenen.

Het aangehaalde element is echter een probleem van socio-economische aard, dat geen verband houdt met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Er dient ten slotte te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen, die u staft met een medisch attest, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen aangezien die enkel uw identiteit en afkomst kunnen aantonen en deze feiten en elementen op zich niet ter discussie staan.

De attesten van de psychiatrische instelling waar uw schoonvader heeft verbleven, tonen aan dat uw schoonvader lijdt aan paranoïde psychose, maar werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 20 januari 2010 een schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980.

Zij bevestigt geen klacht te hebben neergelegd bij de lokale autoriteiten uit vrees voor de bedreigingen die haar schoonvader tegenover haar uitte en stelt niet akkoord te gaan met de motivering dienaangaande van de Commissaris-generaal. Zij stelt dat *“de overheid op geen enkel ogenblik iedere burger 24 uur op 24 uur kan in het oog houden (in dat geval zou verzoekster nooit verkracht geworden zijn)”*.

Zij herhaalt in haar verzoekschrift ook dat zij zich niet elders in haar land van herkomst kan vestigen omdat haar schoonvader haar zou weten te vinden. Zij legt uit dat hij haar al lastig gevallen heeft bij haar ouders waar er controle van haar familie was; deze zou, volgens verzoekster wegvallen indien zij in een andere stad gaan wonen. Zij beweert dat *“ten onrechte wordt voorgehouden dat dergelijke vrees louter van hypothetische aard zou zijn”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, minstens te schorsen.

2.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad merkt ook op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad stelt vast dat de problemen die verzoekster aanhaalt van interfamiliale aard zijn en verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze een ander dan gemeenrechtelijk karakter hebben. Dergelijke motieven ressorteren niet onder de vluchtelingendefinitie zoals voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 of onder de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet inzake de subsidiaire bescherming.

Daarenboven is de Raad van mening dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoekster mag worden verwacht dat zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster geen beroep gedaan heeft op de plaatselijke autoriteiten en in haar verzoekschrift louter herhaalt dat zij dit niet durfde omwille van de bedreigingen die haar schoonvader tegenover haar uitte.

De Raad is van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat dit *“is niet afdoende ter verantwoording van uw nalatigheid. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte worden gebracht van de feiten.*

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat er een speciale politie-eenheid is opgericht in Kosovo, de Domestic Violence Unit, die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten i.v.m geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke eenheid aanwezig zijn die 24u op 24u dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Deze eenheid bestaat normaal gezien uit een man en een vrouw en in ieder geval kan er steeds om een vrouwelijke agent gevraagd worden. Verder zijn er in Kosovo eveneens opvanghuizen voor mishandelde vrouwen en zijn er verschillende niet-gouvernementele organisaties, die zich richten op het welzijn van de vrouw, actief.” De Raad schaaft zich dan ook achter deze afdoende motivering.

Verzoeksters verweer dat *“de overheid op geen enkel ogenblik iedere burger 24 uur op 24 uur kan in het oog houden (in dat geval zou verzoekster nooit verkracht geworden zijn)”*, wordt in redelijkheid niet

aangenomen; verzoekster breidt in haar gezichtspunt de overheidsbescherming onterecht uit tot het ter beschikking stellen van persoonlijke lijfwachten ter beteugeling van familiaal geweld.

De Raad merkt vervolgens op dat verzoekster zelf nooit enige poging ondernomen heeft om zich elders in Kosovo te vestigen. Het is geenszins onredelijk van de Commissaris-generaal om van verzoekster te verwachten dat zij eerst een poging zou ondernemen om zich ergens anders in eigen land te vestigen teneinde problemen met haar schoonvader te vermijden, alvorens de beslissing te nemen haar land te verlaten en zich zo volledig te onttrekken aan enige hulp en bescherming van haar familie.

De Raad wijst er in dit verband op dat de vrees van verzoekster gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; RvV 22 januari 2008, nr. 6125). Het louter aanhalen van een "vrees voor vervolging" op zich volstaat dan ook niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen.

Wat betreft de bewering dat zij niet meer bij haar ouders kan blijven, noch met haar gezin apart kan gaan wonen omwille van financiële redenen, merkt de Raad volledigheidshalve op dat de Commissaris-generaal terecht stelt dat *"Het aangehaalde element is echter een probleem van socio-economische aard, dat geen verband houdt met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming."* Verzoekster heeft in voorliggend verzoekschrift geen argumenten aangehaald om deze vaststelling te weerleggen. De motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing hieromtrent, blijven dus onverminderd gelden.

Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen maar zij duidt evenwel niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld of welke essentiële elementen ontbreken in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980. De Raad gaat op de vraag van verzoekster derhalve niet in.

Krachtens artikel 39/2 van voormelde wet kan de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft echter aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen. Gelet op wat voorafgaat weigert de Raad bijgevolg de vluchtelingenstatus van verzoekster te erkennen.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift nog gelden dat de bestreden beslissing niet eens de redenen toelicht van de afwijzing van haar vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus maar zich ertoe beperkt te stellen dat er *"sprake is van etnisch geweld in de streek van verzoekster"*.

Zij beweert verschillende redenen te hebben om een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen; zij verwijst hierbij naar haar feitenrelaas en verklaart dat haar schoonvader aan een "paranoïde psychose" lijdt. In ondergeschikte orde vraagt zij de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit hetgeen voorafgaat sub 1.2., blijkt dat verzoeksters bewering dat *"in voormelde beslissing niet eens de redenen voor de weigering van deze bescherming worden toegelicht"* (zie het verzoekschrift, p. 5), niet juist is.

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekster haar vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt omdat de ingeroepen problemen geen uitstaans hebben met een vrees zoals bedoeld in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, verzoekster geen hulp gezocht heeft bij de in Kosovo aanwezige (internationale) overheden en ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voor haar in Kosovo geen vestigingsalternatief voorhanden is.

Gezien verzoekster zich voor haar vraag om subsidiaire bescherming steunt op hetzelfde relaas als voor haar vraag om asiel, kan zij zich evenmin beroepen op een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2 van voormelde wet, in geval van terugkeer naar haar land.

De bewering van verzoekster in verband met de subsidiaire bescherming dat er *"sprake is van etnisch geweld in de streek van verzoekster"* doet de waarheid geweld aan; inderdaad is in de bestreden beslissing geen spoor terug te vinden van dergelijke argumentatie.

Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE